

srcem k bolnici. Kmalu se ji je povrnila moč, da je mogla zopet na svoje delo.

Ali se ne ponuja tudi tebi, ljubi otrok, jedna ali druga priložnost, da storiš kaj dobrega?

3. V nekem francoskem mestu so šli otroci v šolo. Mej njimi je bil osemletni *Peterček*, prav priden deček. Da bi ne zamudil šole, niti ni utegnil doma zajuterkovati, ampak s seboj je nesel košček kruha, da bi se okrepčal pri odmoru v šoli. Tedaj se je zgrudila na ulici beraška žena; tako je bila lačna, da ni mogla iti dalje. Nekateri otroci so se smejali. *Peterček* pa pristopi k nji; pomaga ji vstati in ji dá ves svoj zajutrek. Drugi otroci so se mu posmehovali, češ, kaj bode pa sedaj sam jedel. On jim pa odgovori: „Boljšega zajutreka nisem mogel imeti. Kar se stori ubogemu bližnjiku, človeku več koristi, kakor pa to, kar zavžije. Meni se zdi, da vi ne znate ubožcev prav ceniti; oni so prijatelji Jezusa Kristusa; kar se njim stori, stori se Zveličarju samemu.“ — Res, ta otrok je odgovoril svojim tovarišem, da bi noben učitelj ne mogel bolje.

Kaj ne da, otroci, kako radi bi postregli Zveličarju, ko bi še bival mej nami? Ali bi ne bili neizrečeno veseli, ko bi hotel vzeti kaj od nas? — Pomagajmo v potrebi svojemu bližnjiku iz ljubezni do Jezusa, in potem smo lahko prepričani, da smo dobro delo storili Jezusu samemu.

Al. Stroj.

Jugoslavija *Jugoslavija*

Evina hčerka. 2

(Spisal *Fr. Kraljič*.)

2
Tetka! Eva pa je bila v resnici sladkosnedna. Ja — bolko — oh — jabolko ji je bilo tako všeč, da je zaradi njega razžalila Boga. A jaz bi gotovo ne bila tega storila, kajne, tetka?“ S temi besedami se je obrnila mala Verica do stare tete, ki je pri oknu sedela in pletla.

„Vericā — pomisli na mamin rojstveni dan in potico — saj ni temu tako dolgo.“

„O tetka, to je druga. Potica vendar ni rajsko jabolko — in tudi Bog mi ni prepovedal jesti — temveč samo pestunja“, se je branila mala Verica.

„Poglej, poglej, kako je zvita. A vendar: zapoved je zapoved. Vedela si dobro, da je sladka potica mami namenjena, in ne tebi. Prelomila si sedmo zapoved, katere Eva ni poznala.“

Verica je umolknila, ker ni vedela kaj odgovoriti. Vzela je lično punčiko, poklicala malega Hektorja in stekla na vrt.

Na vrtu ni bilo niti jabolk niti hrušk — pričel se je bil ravno mesec junij. Počasi je stopala s punčiko v rokah po peščeni stezici. Mali Hektor pa ni bil zadovoljen, da se Verica nič ne zmeni zanj. Poskočil je in z umazanimi tacami pomazal njeno belo krilo.

A zato jo je skupil. Verica ga je vdarila z punčiko po hrbtu, da je zacvilil in zbežal v stran mej cvetlice ter znašal nad njimi svojo jezo.

„Hektor! Hektor! Čakaj, nesnaga“, je zaklicala Verica in ga zapodila z gredice. Tu je začula škripanje vrtnih vrat. Ozrla se je nazaj in zagledala pestunjo, ki je nesla krožnik debelih, sladkih jagod.

Hitro je tekla proti nji mislé, da pestunja nji nese jagode.

„Nič ne teci, sladkosnednica. To ni tebi namenjeno, marveč mamici“, je dejala pestunja in postavila krožnik na mizo pod široko jablano.

Jezno se je obrnila Verica v stran. Prav nič nista bili prijateljici z pestunjo. Zadnjič jo je postavila v kot, bratu pa je prinesla slaščic in vina. Oh, kako so se ji cedile sline —.

„Ne boj se — ne! Ne bom zobala mamici namenjenih jagod. Kar pojdi!“

„O, pridno dekletce! o, saj poznam Verico.“

Potem se je oddaljila z vrta.

Verica je ostala sama pri sladkih, tako zapeljivo duhtečih jagodah. Počasi je splezala na stol — pustila ležati punico na tleh — porinila krožnik na stran in gledala jagode. Mislila je gotovo na mater Evo, katera pač ni bila v večjih skušnjavah, nego ona sama. A ravno danes se hoče izkazati, da se ne bode dotaknila

jagod. In tetka jo bode tako rada imela. Nagajivemu Hektorju pa je bilo dolgčas samemu. Priskakal je k mizi in skočil na zraven stoječi stol. In svoj nosek je stegnil hoteč povohati jagode.

„To ni zate, Hektor“, je vzkliknila Verica in prijela z desnico žlico hoteč odbiti Hektorjev napad, levico pa je položila kot v obrambo čez jagode.

Hektor je hitro odmaknil nos in le od strani gledal lepe jagode. Verica je sicer odstranila začasno nevarnost, a sama prišla v ožjo dotiko z jagodami. Sedaj so ji šele prav zadišale, ko jih je imela pod noskom. „Oh, kako lepe so in kako diše“, je vzdihnila in se odmaknila v stran. Ne, jesti noče Verica. A ko je le gledala jagode, so se ji zdele vedno bolj prikupljive in omamljive. Samo jedno hoče pokusiti, zato še ni treba vseh pojesti. Da, da samo jedno in nič več. Počasi je Verica spustila žlico na krožnik, a globlje zajela, nego je hotela. Ko jo je vzdignila, je bilo pet jagod na nji.

„Nazaj devati s žlice je grdo“, je rekla oni dan teta. Teh besedij se je v tem trenutku spomnila Verica. Nekoliko časa jih je gledala in se ozrla potem na Hektorja, ki se je kaj prijazno obližnil.

„To ni zate, Hektor“, je ponovila Verica, kot bi se hotela opravičiti, in jagode so izginile v rudečih ustih.

„Kako so dobre“, ji je nehoté ušlo.

Še jedenkrat jih hoče pokusiti, saj se ne bo toliko poznalo, in potem nič več.

Zopet je zajela z žlico in potem zopet. Hkratu je pozabila Evo, pestunjo, teto in mamico. Jagoda za jagodo je izginjala s krožnika. In sedaj, ko se je zadnjikrat obližnila, ji je prišlo spoznanje in ž njim strah. Vrata so zaškripala. Brzo se je Verica obrisala z ročico krog ust in porinila krožnik pred Hektorja. Ta je obližal zadnjo sladko kapljico, — nevede za izdajo Verice.

Na vrt je stopila tetka, pristopila k mizi in takoj vedela, pri čem da je.

Dolg, oster pogled je zadel zarudelo Verico, ki je le s silo zadrževala jok in z vidnim naporom gledala teto.

„Verica, kdo je pojedel mami vse jagode?“

„Hektor“, je odgovorila ta počasi.

„Hektor?“ se je začudila teta in krog njenih usten je nehoté igral nasmeh.

„Da — da, tetka — Hektor“, je zatrdila Verica. „Saj sem mu branila, a se ni zmenil zato in pojedel mamici jagode.“

„Čudno“, je dejala teta in nalašč nekoliko časa molčala, da bi se Verica premislila.

„Ti se vendar ne lažeš, Vera? Potem bi bila slabša kot Eva, katero si ravno prej grajala.“

„Ne, teta, ne lažem.“

„Torej je Hektor snedel jagode — in ti nobeno — niti jedne? Pomisli. Vera.“

„Ne — ne, teta!“ je jecljaje odgovorila Verica in zarudela.

„Sèm pojdi, Vera“, je dejala teta.

„Verica je počasi — prav počasi zlezla s stola v strahu, kaj neki bode.“

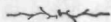
„Vera, kaj je to na bradi? — In ti se še tako nesramno lažeš?“

Verica se je ustrašila. Pozabila je, da ji je zdrsnila jedna jogoda iz žlice in se dotaknila brade. Zajokala je glasno, hoteč teto objeti. A kes je bil prepozno došel.

„Ti grdi, sladkosnedni otrok. Lagati in lizati znaš in potem pa še vso krivdo zvreči na Hektorja. Kako naj te kaznim, da bo dovelj za vse te pregrehe. Tam v kotu v sobi moraš stati in odslej te bomo imenovali ‚malo Evo‘, dokler se ne poboljšaš.“

Verica je jokala in prosila teto, a zaman. Ostati je morala v kotu — do kosila.

In sedaj ni Verica več sladkosnedna. Posebno pa se je laži odvadla za vselej.

Ne zabi...

Ne zabi, otrok moj, nikdar,

Da v srčecu imaš altar

In na altarčku živi cvet —

Ta cvet je z božjih vrtov vzet!

Lej, da ti vedno bo cvetél,

Da nikdo ti ga ne bo vzel;

Le čuvaj ga in ga varuj —

Nebeški angelj s tabo čuj!

Milka Posavska.

